FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 9. JULI 1981 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i denne sag, Benoît Suss, tidligere tjenestemand ved Kommissionen, blev den 3. maj 1977 offer for et voldeligt overfald, hvorved han fik læsioner i hovedet, venstre øje og venstre knæ, hvilket medførte, at han i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 53 og 78 blev pensioneret med virkning fra den 1. december 1979.

Denne sag drejer sig ikke om afgørelsen med hensyn til hans pensionering, som blev truffet på grundlag af hans totale uarbejdsdygtighed som følge af læsionerne, men om udbetalingen af ydelserne i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 73 og ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »ordningen«).

I henhold til denne ordnings artikel 19 træffer »ansættelsesmyndigheden ... i henhold til den i artikel 21 fastsatte procedure afgørelse ... om fastsættelse af grad for vedvarende invaliditet,

— på grundlag af de konklusioner, som er afgivet af den eller de af institutionerne udpegede læger; og

— hvis tjenestemanden anmoder herom, efter høring af det i artikel 23 fastsatte lægeudvalg«.

Artikel 20 bestemmer:

»Afgørelse om fastsættelse af tjenestemandens invaliditetsgrad træffes, efter at hans læsioner er konsolideret. Tjenestemanden indgiver med henblik herpå en helbredserklæring, hvori det fastslås, om hans tilstand er helbredt eller konsolideret under angivelse af læsionernes art.

Såfremt invaliditetsgraden efter lægebehandlings ophør endnu ikke kan bestemmes endeligt, skal erklæringen fra den eller de i artikel 19 nævnte læger, eller i påkommende tilfælde erklæringen fra det i artikel 23 fastsatte lægeudvalg, angive den dato, hvor tjenestemandens akter skal undersøges på ny.

Når invaliditetsgraden må forventes sat til mindst 20 %, yder ansættelsesmyndigheden en foreløbig erstatning, svarende til den brøkdel af den invaliditetsgrad, som ikke omtvistes. Nævnte erstatning modregnes i de endelige ydelser«.

Artikel 21 bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden giver, inden den træffer afgørelse i henhold til artikel 19, meddelelse til tjenestemanden eller de øvrige ydelsesberettigede om udkastet til nævnte afgørelse, ledsaget af de konklusioner, som er afgivet af den eller de af institutionen udpegede læger. Tjenestemanden eller de øvrige ydelsesberettigede kan anmode om, at hele lægeerklæringen oversendes til en af dem valgt læge.

1 — Oversat fra engelsk.

Tjenestemanden eller de øvrige ydelsesberettigede kan inden for 60 dage anmode om, at det i artikel 23 fastsatte lægeudvalg afgiver udtalelse.

Såfremt der ved nævnte frists udløb ikke er indgivet anmodning om en udtalelse fra lægeudvalget, træffer ansættelsesmyndigheden afgørelse i overensstemmelse med det meddelte udkast hertil.«

Lægeudvalget består ifølge artikel 23 af tre læger; den første udpeges af ansættelsesmyndigheden, den anden af den pågældende tjenestemand og den tredje af disse to læger i fællesskab. »Lægeudvalget anfører efter arbejdets afslutning sine konklusioner i en erklæring, som tilsendes ansættelsesmyndigheden samt tjenestemanden eller de øvrige ydelsesberettigede«.

Efter overfaldet blev Suss tilset af tre læger, hvoraf den ene, dr. Fromes, undersøgte læsionen i knæet. Den 13. juni 1978, dvs. mere end et år efter overfaldet, blev Suss undersøgt af den af Kommissionen udpegede læge, dr. M. Efter hans opfattelse var læsionerne endnu ikke konsoliderede, hvorfor Suss skulle undersøges igen efter et års forløb. Han bad dr. Fromes om at afgive en prognose og om at sørge for, at Suss blev undersøgt af en neurolog. Suss gennemgik herefter et antal undersøgelser hos flere forskellige læger. Den 30. november 1978 fremsendte han en skrivelse til Kommissionen med kopier af to lægeerklæringer vedrørende hans hjerneskade og øjenlæsion. Ingen af dem synes at bekræfte, at han var kommet helt over skaderne, eller at hans tilstand havde stabiliseret sig. Lægeerklæringen vedrørende hans hjerneskade antydede ganske vist det modsatte og anbefalede en yderligere undersøgelse efter seks måneders forløb. I sit svar af 13. februar 1979 bad dr. M. Suss om at fremskaffe en lægeerklæring vedrørende knælæsionen og en ny lægeerklæring vedrørende hjerneskaden. Han bad ligeledes Suss om at træffe aftale om et møde med ham.

Det viste sig af forskellige grunde ikke muligt at arrangere et møde i februar, marts eller april. De to lægeerklæringer, som dr. M. havde bedt om, blev først fremsendt til Suss i april. Bilagt skrivelse af 10. maj til Kommissionen fremsendte Suss alle de lægeerklæringer, han var i besiddelse af. En uge senere blev han undersøgt af dr. M., som i en redegørelse af 25. maj fastsatte Suss' vedvarende delvise invaliditet på grundlag af de tre skader. Summen af de tre fastsættelser androg 37,25 %, men denne samlede grad blev nedsat, da det siden blev anerkendt, at der forelå et fejlskøn. Generaldirektøren for personale og administration, som udøver de beføjelser, der er overdraget ansættelsesmyndigheden på dette område (jf. artikel 4 i Kommissionens afgørelse af 5. 10. 1977, offentliggjort i personaleposten af 17. 11. 1977), meddelte i skrivelse til Suss af 24. juli dr. M.'s konklusioner, idet han gjorde opmærksom på, at der var tale om et udkast til afgørelse, hvorefter han ville få udbetalt en samlet erstatning svarende til hans vedvarende, delvise invaliditetsgrad på 34 %. Han tilføjede, at hvis Suss ikke anmodede om høring af lægeudvalget, ville skrivelsens indhold blive anset for en formel afgørelse, ligesom han anmodede om nummeret på

den bankkonto, hvortil 3 187 129 BFR (svarende til en invaliditetsgrad på 34 %) skulle indbetales. Den 7. september anmodede Suss om, at det i ordningens artikel 21 fastsatte lægeudvalg afgav en udtalelse, idet han gjorde gældende, at de af ham fremsendte lægeerklæringer fastsatte invaliditetsgraden til 50 %, hvortil kom erstatning for de kosmetiske gener. Han gentog samtidig sit tidligere fremsatte krav om udbetaling af en foreløbig erstatning i henhold til artikel 20, 3. afsnit. Samtidig krævede han udtrykkeligt udbetalt det af Kommissionen tidligere nævnte beløb.

Kontorchefen i Direktorat B, første afdeling, under generaldirektoratet for personale og administration anerkendte i sit svar af 22. oktober Suss' anmodning om høring af lægeudvalget, men afslog at lade udbetale en foreløbig erstatning, idet 1) den foreløbige erstatning kun kan udbetales, hvis invaliditetsgraden efter lægebehandlingens ophør ikke kan fastsættes endeligt: denne betingelse var ikke opfyldt i Suss' tilfælde; og 2) den af dr. M. fastsatte invaliditetsgrad på 34 % var ikke uomtvistet, eftersom den omfattede tre forskellige skader, der hver især kunne give anledning til en eventuel tvist, bortset fra øjenlæsionen, for hvilken maksimumsbeløbet var blevet ydet. I skrivelsen var ikke desto mindre angivet, at en foreløbig erstatning ville blive udbetalt på grundlag af øjenlæsionen, til trods for, at den første betingelse berettigede til at afslå denne udbetaling. Ifølge det oplyste blev den foreløbige erstatning på 25 % udbetalt den 29. november 1979.

I skrivelse af 15. november anmodede generaldirektøren for personale og administration dr. M. om at repræsentere Kommissionen i lægeudvalget. Efter at have erfaret dette gjorde Suss i skrivelse af 19. december til Kommissionen indsigelse mod denne udpegelse og mod Kommissionens afvisning af at anerkende den vedvarende, delvise invaliditetsgrad, som dr. M. havde fastsat. Den 30. januar 1980 svarede generaldirektøren for personale og administration, at når dr. M. var blevet udpeget, skyldtes det, at han allerede var bekendt med Suss' tilfælde, ligesom der ikke i ordningen var hjemmel for, at den ene af parterne kunne udskyde det medlem, som den anden part havde udpeget til lægeudvalget. Han afviste desuden, at den invaliditetsgrad, som ikke omtvistedes, var 34 %.

I skrivelse af 12. februar 1980, indgivet til Kommissionen to dage senere, indbragte Suss i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 en formel klage over sammensætningen af lægeudvalget, over den forsinkede sagsbehandling og over hans pensionering på grund af invaliditet. Kommissionen besvarede ikke denne klage. Den i artikel 90, stk. 2, fastsatte firemåneders frist udløb den 14. juni. Den 10. september, dvs. inden for den fastsatte frist på tre måneder for anfægtelsen af den stiltiende afvisning af klagen, indleverede Suss stævning til Domstolen.

Der er i stævningen fremsat tre krav: 1) at dr. M. ikke kan være medlem af lægeudvalget og skal erstattes af en anden læge; 2) at Kommissionen skal betale en yderligere foreløbig erstatning svarende til en vedvarende invaliditetsgrad på 12 %; at Kommissionen skal betale renter på 13 % af hele det beløb, Suss har til gode, for perioden fra det tidspunkt, hvor hans skader var konsoliderede, til betalingsdatoen.

Kommissionen indleverede svarskrift den 15. oktober og meddelte i skrivelse af samme dag Suss, at man havde imødekommet hans andet krav, og at beløbet var blevet overført den 10. oktober 1980. Spørgsmålet vedrørende dette krav må derfor betragtes som løst. I mellemtiden havde Suss i medfør af procesreglementets artikel 83 indgivet begæring med påstand om en foreløbig forholdsregel; ved Domstolens kendelse af 3. november blev begæringen ikke taget til følge.

Udover de tre krav, der blev nedlagt påstand om i stævningen, søgte Suss' advokat at fremføre yderligere tre i replikken. Det er fast praksis, at der i en sag, der er indbragt for Domstolen, kun kan træffes afgørelse med hensyn til de krav, der er nedlagt påstand om i stævningen (jf. f.eks. sag 83/63, *Krawczynski* mod *Kommissionen*, Sml. 1965-1968, s. 105; sag 48/70, *Bernardi* mod *Europa-Parlamentet*, Sml. 1971, s. 31, sag 232/78, *Kommissionen* mod *Frankrig*, Sml. 1979, s. 2729, s. 2737, og sag 125/78 *GEMA* mod *Kommissionen*, Sml. 1979, s. 3173, s. 3191). Efter min opfattelse må disse tre krav derfor afvises.

Da et beløb svarende til de 12 %, der er nedlagt påstand om i stævningens andet krav, ifølge det oplyste er blevet betalt, skal jeg kun behandle det første og det tredje krav. Kommissionen har bestridt, at de kan antages til realitetsbehandling, idet det gøres gældende, at der ikke i stævningen er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens »afgørelse« af 30. januar 1980, som klagen ifølge Kommissionen var rettet mod. Stævningen henviser i stedet alene til den stiltiende afvisning af klagen. Denne afgørelse bekræftede den tidligere afgørelse og udgør følgelig ikke en afgørelse, der kan anfægtes; i det omfang, den tilsigter at anfægte den tidligere afgørelse, er stævningen indgivet efter fristens udløb.

Skønt denne indsigelse er blevet gjort gældende i de skriftlige indlæg, er den ikke — og efter min mening med rette — blevet fremført under den mundtlige forhandling. Indsigelsen forekommer mig ubegrundet, og jeg foreslår den afvist.

Ganske vist anfægter Suss formelt den stiltiende afvisning af hans klage, men det er til overflod klart, at han anfægter lovligheden af de handlinger eller undladelser, der er opregnet. Han kan ikke anfægte disse ved Domstolen, medmindre han indbringer den i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, fastsatte klage, og denne klage afvises udtrykkeligt eller stiltiende. Selv om afvisningen af en klage rettet mod en ulovlig retsakt på en måde bekræfter den ulovlige retsakt, forekommer det mig, at når klagen indbringes i rette tid, som den blev det her, og når stævningen indgives til Domstolen inden for den fastsatte frist regnet fra klagens afvisning, som den blev det her, kan man umuligt sige, at afvisningen af klagen er en rent bekræftende retsakt, som der ikke skal tages hensyn til, og at den eneste dato, der kan lægges til grund ved beregningen af forældelsesfristerne, er datoen for den oprindelige retsakt, som klagen er rettet imod. I den foreliggende sag gør sagsøgte gældende, at den pågældende retsakt er indeholdt i skrivelsen af 30. januar, og sagsøgte hævder, at Suss' klage er indgivet for sent. Selv om det forholder sig således, har Suss efter min opfattelse fulgt den foreskrevne fremgangsmåde, hvorfor kravet i hans påstand må antages til realitetsbehandling.

Suss anfører, at dr. M. ikke lovligt kan være medlem af lægeudvalget, idet

Kommissionen udpegede ham som læge med henblik på proceduren efter ordningens artikel 19. I modsat fald ville han være medlem af et udvalg, der i det væsentlige skulle behandle en appel rettet mod hans egen afgørelse, hvorfor han så ville være både dommer og part. Han gør for det andet gældende, at dr. M. er rådgivende læge for eller på anden måde knyttet til det forsikringsselskab, hvor Kommissionen har forsikret sine ansatte. Domstolen må derfor træffe afgørelse om, at en anden læge skal udpeges.

I sag 156/80, *Morbelli* mod *Kommissionen* (dom af 21. 5. 1981, endnu utrykt), anerkendte Domstolen, at lægeudvalgets sammensætning og funktion kan prøves med henblik på at sikre overholdelsen af ordningens artikler 19 og 23, og efter min opfattelse kan dette endog ske, før udvalget har afgivet udtalelse.

Domstolen understregede imidlertid i den nævnte sag, at således som artikel 23 er opbygget, kan tjenestemanden og institutionen hver udpege en læge, som de har tillid til. Efter min mening er der intet til hinder for, at en tjenestemand udpeger en læge, som tidligere har behandlet ham, og som har afgivet en for ham gunstig udtalelse. Hvis tjenestemanden tilsvarende er undersøgt af en læge på institutionens vegne, og denne læge har afgivet en for tjenestemanden ugunstig udtalelse, kan institutionen på normal måde udpege denne læge som medlem af lægeudvalget. Den omstændighed, at en læge er blevet udpeget med henblik på reglerne i ordningens artikel 19, kan for mig at se ikke i sig selv afskære ham fra at være medlem af lægeudvalget. Lægeudvalget er ikke en appelinstans i gængs forstand. Det er udvalgets opgave at fastslå de faktiske omstændigheder og foretage en vurdering ud fra det foreliggende materiale og medlemmernes lægelige erfaring. Den omstændighed, at en eller to af lægerne allerede har undersøgt patienten og afgivet en udtalelse, udelukker ikke, at de tager del i denne opgave. Uafhængigheden af deres undersøgelser er sikret i kraft af deres faglige normer og af neutraliteten hos det tredje medlem, som udpeges af de to øvrige læger eller af Domstolen. Der kan tænkes tilfælde, hvor det ville være klogt og rimeligt, at en institution udpegede en anden læge end den, som var udpeget i medfør af ordningens artikel 19. Bortset fra det andet punkt, som Suss har fremført, er der intet i den foreliggende sag, som taler for at udelukke dr. M. på det grundlag. Jeg skal derfor foreslå det første anbringende afvist.

Efter min opfattelse må også det andet anbringende afvises. Under den mundtlige forhandling bekræftede Kommissionens advokat, uden at Suss' advokat bestred det, at dr. M. ikke er ansat ved forsikringsselskabet. Det er taget til efterretning, at Kommissionen og forsikringsselskabet er blevet enige om, at den læge, som Kommissionen har udpeget i medfør af ordningens artikel 19, skal være en læge, som de begge kan godkende. Dr. M. driver privat praksis, og den omstændighed, at han regelmæssigt beskæftiger sig med sager af denne type, medfører efter min opfattelse ikke, at han kan udskydes. Der er intet, der tyder på, at dr. M. skulle være under indflydelse af forsikringsselskabet, når han afgiver sin udtalelse, eller at han ikke skulle være uvildig.

Suss kræver renter på 13 % af det beløb, han har haft til gode på forskellige tidspunkter, med fradrag af de foreløbige udbetalinger, og regnet fra det tidspunkt, hvor hans læsioner efter lægeudvalgets opfattelse må anses for endeligt konsolideret.

Før jeg tager stilling til, om Kommissionen har udvist en uretmæssig forsinkelse eller adfærd, som kan begrunde ydelse af renter, finder jeg det rimeligt at behandle spørgsmålet, om den af Suss valgte udgangsdato er den rigtige. Efter min opfattelse er dette ikke tilfældet.

I relation til nærværende sag må begivenhedernes gang i medfør af artikel 19 og 20 for mig at se være: i) tjenestemanden indgiver en helbredserklæring, hvori det fastslås, om hans tilstand er helbredt eller konsolideret; ii) først efter at denne erklæring er modtaget, skal invaliditetsgraden fastsættes; iii) den udpegede læge afgiver sine konklusioner; iv) ansættelsesmyndigheden udarbejder et udkast til afgørelse og giver meddelelse herom til tjenestemanden; v) såfremt der ikke, inden for en frist på 60 dage, er indgivet anmodning om en udtalelse fra lægeudvalget, skal ansættelsesmyndigheden træffe afgørelse i overensstemmelse med det meddelte udkast; vi) såfremt lægeudvalget skal afgive udtalelse, skal ansættelsesmyndigheden træffe afgørelse efter at have hørt dette udvalg. Så længe der ikke, indtil dette stadium af sagsbehandlingen, er tale om en uretmæssig forsinkelse, som kan tilskrives ansættelsesmyndigheden, må det tidligste tidspunkt, hvorfra der kan beregnes renter, efter min opfattelse være det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om fastsættelse af invaliditetsgraden, og ikke det tidspunkt, hvor læsionerne må anses for konsolideret.

Dette indebærer imidlertid, at der skal ydes en foreløbig erstatning, svarende til »den brøkdel af den invaliditetsgrad, som ikke omtvistes«, når invaliditetsgraden »må forventes sat til mindst 20 %«. Hvilken forskel der i relation til den vedvarende invaliditetsgrad end måtte være mellem »fastsættelse« i artikel 19 og »forventes sat« i artikel 20, kan der efter min opfattelse først være tale om »den brøkdel af den invaliditetsgrad, som ikke omtvistes«, når den i medfør af artikel 19 udpegede læge har afgivet sine konklusioner, skønt jeg må indrømme, at tredje afsnit i artikel 20 kan fortolkes på en sådan måde, at der er plads for et løsere skøn. For mig at se kan der derfor først på det tidspunkt være tale om en forpligtelse til at yde en foreløbig erstatning. Medmindre Kommissionen uden grund har udvist eller været skyld i en forsinkelse, kan der først efter dette tidspunkt fremføres krav om renter.

Suss har tilskrevet dr. M. den forsinkede udbetaling af den foreløbige erstatning. Han har gjort gældende, at dr. M. havde pålagt dr. Fromes at undersøge Suss' helbredstilstand og havde undladt at oversende de lægeerklæringer, Suss havde givet ham, til Kommissionen. Dr. Fromes skulle også have uddelegeret sine opgaver til andre læger, som undersøgte Suss. Det eneste vidnesbyrd herom synes at være en skrivelse fra dr. M. til dr. Fromes af 21. juni 1978. Denne skrivelse er efter min mening ikke bevis for, at der foreligger nogen form for uddelegering, selv om der måtte være retlig hjemmel herfor. Desuden fremgår Suss' egen opfattelse af sagen af hans to skrivelser

af 23. og 30. november 1978, som tydeligt viser, at han på det tidspunkt vidste, at dr. Fromes ikke handlede på Kommissionens vegne. Kommissionen kan derfor ikke tillægges ansvaret for forsinkelser, som måtte være forårsaget af de læger, som Suss konsulterede.

Desuden påhvilede det Suss og ikke dr. M. at indlede proceduren ved at indgive den i første afsnit af artikel 20 nævnte helbredserklæring. Dette gjorde han først den 30. november 1978. Han indgav to lægeerklæringer vedrørende hjerneskaden og øjenlæsionen. Begge var dateret juli 1978 og havde været i hans besiddelse i nogen tid. Af den første lægeerklæring fremgik det, at hans hjerneskade endnu ikke var konsolideret, og at en yderligere undersøgelse var påkrævet; den anden lægeerklæring antydede, at der kunne være yderligere komplikationer. På den baggrund var det ikke unaturligt, at dr. M. bad ham om en ny lægeerklæring vedrørende hjerneskaden og en lægeerklæring vedrørende læsionen i knæet. Suss har selv gjort gældende, at øjenlæsionen først var konsolideret den 30. marts 1979. Hvordan det end forholder sig, viste de lægeerklæringer, han fremsendte til Kommissionen den 10. maj 1979, at hjerneskaden først kunne anses for konsolideret fra den 1. januar 1979. To lægeerklæringer vedrørende øjenlæsionen er dateret henholdsvis 2. og 30. marts. Den sidste erklæring angiver ikke, hvorvidt øjets tilstand er helbredt eller konsolideret; den første angiver tydeligt, at dette ikke var tilfældet. Konklusionen heraf må for mig at se være, at når lægeerklæringen ikke var blevet udarbejdet på et tidligere tidspunkt, skyldtes dette især hjerneskadens og øjenlæsionens alvorlige karakter.

Dr. M. udarbejdede ufortøvet sin redegørelse den 25. maj. Kravet om renter må derfor efter min opfattelse afvises, for så vidt det vedrører tidsrummet før denne dato.

I skrivelser af 7. og 24. september 1979 krævede Suss udbetalt en foreløbig erstatning. Den 22. oktober fik han meddelelse om, at han ikke var berettiget til en foreløbig erstatning, men at man ville udbetale 25 %, hvilket som allerede nævnt skete den 29. november 1979. Den 19. december og den 22. januar krævede han atter udbetalt et beløb svarende til den af dr. M. godkendte procentsats. Han krævede renter af det beløb, som ikke var blevet udbetalt. Det resterende beløb i forhold til det af dr. M. godkendte blev først betalt, da svarskriftet blev indgivet.

På det tidspunkt, da Kommissionen betalte de 25 %, er det klart, at Kommissionen »forventede« den samlede invaliditetsgrad sat til mindst 20 %. Desuden (og uden at jeg finder anledning til at tage stilling til, om lægeudvalget kan tilkende en erstatning, der er mindre, end hvad den i medfør af artikel 19 udpegede læge har konkluderet) er det efter min mening klart, at i dette tilfælde bestred Kommissionen ikke størrelsen af den vedvarende invaliditetsgrad, som dr. M. havde fastsat. Dette er tilstrækkeligt godtgjort i Kommissionens skrivelse af 24. juli 1979. Efter min opfattelse har Kommissionen derfor bestemt ikke været berettiget til at undlade at betale de 34 % på det tidspunkt, hvor de 25 % blev betalt; jeg mener derfor, at der skal ydes renter af de 9 % af det samlede beløb fra den 1. december 1979 og til det tidspunkt, hvor det resterende beløb blev

betalt. Skønt Domstolen, eller generaladvokaten alene, lejlighedsvis har udtalt, at der først skulle betales renter fra datoen for klagens indgivelse — jf. sag 144/77, *Jacquemart* mod *Kommissionen*, Sml. 1978, s. 1697, og generaladvokat Warner's forslag til afgørelse i sag 40/79, fru P. mod *Kommissionen* (5. 2. 1981) — synes dette dog ikke at være en absolut regel, og i sag 185/80, *Garganese* mod *Kommissionen* (2. 7. 1981), bestemte Domstolen, at der skulle betales renter af de forfaldne beløb fra deres respektive forfaldstidspunkter, og ikke fra datoen for indgivelse af klagen, ud fra en rimelighedsbetragtning. I dette tilfælde har Suss tydeligt fremsat sit krav, og Kommissionen har overvejet det og med urette afvist det. I nærværende sag er det derfor efter min opfattelse ret og rimeligt at yde renter fra den 30. november 1979 (jf. også sag 115/76, *Leonardini* mod *Kommissionen*, Sml. 1978, s. 735).

Selv om Kommissionen i skrivelse af 30. januar 1980 syntes at godkende, at dr. M.'s beregning, hvorefter invaliditetsgraden blev nedsat fra 37,25 % til 34 %, i princippet var fejlagtig, og skønt der sluttelig blev betalt et beløb svarende til 37 %, krævede Suss på det tidspunkt udbetalt et beløb svarende til 34 %, og for mig at se er det passende at tage dette beløb som udgangspunkt ved beregning af renter.

Suss har krævet en rente på 13 %, hvad der efter hans opgivelser svarer til bankrenten i Luxembourg for lån på mellemlang og kort sigt. I talrige tilfælde har Domstolen tilkendt en rente på 8 %. I nærværende sag bestrider Kommissionen ikke, at 13 % er en passende rentesats, og i en tid, hvor rentesatsen svinger, kan der være anledning til at ændre den af Domstolen vedtagne rentesats fra tid til anden. Det forekommer mig rimeligt at yde renter svarende til den mellem parterne aftalte rentesats. Jeg vil derfor foreslå, at der ydes renter med 13 % af 9 % af beløbet fra den 30. november 1979 til den 10. oktober 1980.

Begge parter har nedlagt påstand om, at modparten tilpligtes at betale sagens omkostninger. Suss fik ikke medhold i sin begæring om en foreløbig forholdsregel og må derfor betale sine egne omkostninger i den forbindelse. For mig at se har han ikke fået medhold i det første af sine principale krav og kun fået delvis medhold i det tredje, mens det andet krav er blevet forligt. Under disse omstændigheder finder jeg det rimeligt, at Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 70 tilpligtes at bære sine egne omkostninger, og at godtgøre Suss en tredjedel af hans omkostninger, jf. artikel 69, stk. 3.